

Sygn. akt II AKa 195/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Wróblewska

SA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. U. S.

po rozpoznaniu w dniach: 9 sierpnia 2019r., 23 października 2019r., 12 grudnia 2019r. i 23 stycznia 2020 r.

sprawy wnioskodawcy

E. D.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt **XI Ko 550/18**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 195/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 3.04.2019r. w sprawie XI Ko 550/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik wnioskodawcy

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do części oddalającej wniosek
o odszkodowanie i zadośćuczynienie
ponad zasądzoną kwotę**0.11.3.2. Podniesione zarzuty**Zaznaczyć zarzuty wskazane przez
strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza
przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		E. D.	Uznanie, że tymczasowe aresztowanie stosowane wobec wnioskodawcy w sprawie XI K 939/12 Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku było niewątpliwie niesłuszne i z tego tytułu należy się wnioskodawcy odszkodowanie w kwocie 123.000 zł. i zadośćuczynienie w kwocie 96.391 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

	E. D.	<p>1.Uznanie, że jest uzasadnione żądanie kwot: 2.000.000 zł. tytułem zadośćuczynienia i 1.000.000 zł. tytułem odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie stosowane wobec wnioskodawcy w sprawie XI K 939/12 Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku.</p> <p>2.Uznanie, że istnieje związek między tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy a przebytymi przez niego zawałami serca w 2004r. i 2011r.</p>	<p>Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego</p> <p>Patrz pkt 2.2.1 niniejszego uzasadnienia</p>	<p>Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego</p> <p>Patrz pkt 2.2.1 niniejszego uzasadnienia</p>	
--	--------------	---	--	--	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd okręgowy przeprowadził dowody wskazane w uzasadnieniu swojego wyroku.	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego.

Nadto Sąd apelacyjny dopuścił dowód z opinii biegłego kardiologa A. K. na okoliczność czy przebywanie przez okres 20, 5 miesiąca osoby niepalącej w celi, w której współosadzeni palą papierosy może spowodować u osoby niepalącej stan przewlekłego nikotynizmu, a w konsekwencji doprowadzić do zawału mięśnia sercowego po 6 latach i 5 miesiącach od opuszczenia zakładu karnego.

Sąd apelacyjny ocenił ten dowód jako pełnowartościowy i wiarygodny. Biegły w opinii pisemnej stwierdził, że nie ma podstaw do przyjęcia, że przebywanie przez okres 20,5 miesiąca osoby niepalącej w celi, w której współosadzeni palą papierosy, może spowodować u osoby niepalącej stan przewlekłego nikotynizmu, a w konsekwencji doprowadzić do zawału mięśnia sercowego po 6 latach i 5 miesiącach od opuszczenia zakładu karnego (k.204-206 akt sprawy). Będąc słuchany na rozprawie odwoławczej biegły podtrzymał wnioski opinii i rozwinął je w odpowiedzi na pytania stron i sądu (k.229-230 akt sprawy). W ocenie Sądu apelacyjnego opinia biegłego jest logiczna, jasna i wewnętrznie spójna. Wywiedzione z niej wnioski są racjonalne, oparte na wiedzy i doświadczeniu biegłego oraz analizie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Nie odbiegają również od wskazań doświadczenia życiowego. Biegły na rozprawie odniósł się w sposób przekonujący do pytań szczegółowych, w tym również do przedłożonego przez wnioskodawcę wydruku z wizyty z 10.12.2019r. (k.222 akt sprawy) a opinia ustna koresponduje z opinią pisemną. W ocenie Sądu apelacyjnego nie ma podstaw do kwestionowania rzetelności wydanej przez powołanego biegłego opinii. W konsekwencji stwierdzić należy, że opinia biegłego jest miarodajna dla odniesienia się do stanowiska skarżącego co do wpływu tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w okresie od 16.04.1996r. do 31.12.1997r. w warunkach przebywania w celi z osobami palącymi, sam będąc niepalącym, na zawały serca

jakich doznał w 2004r. i 2011r. Podkreślenia wymaga, że biegły został powołany na wskazaną wyżej okoliczność. Poza sporem pozostawało, że warunki w jakich przebywał wnioskodawca w czasie tymczasowego aresztowania a także sam fakt izolacji więziennej miały negatywny wpływ tak na jego zdrowie fizyczne, jak i kondycję psychiczną, co uwzględnił Sąd okręgowy określając wymiar zasądzzonego odszkodowania i zadośćuczynienia (str.25-26 uzasadnienia wyroku). Biegły również nie kwestionował, odnosząc się do wypowiedzi wnioskodawcy w toku rozprawy apelacyjnej (k.230 akt sprawy), że tymczasowego aresztowania nie sposób porównać do SPA. Rzecz jednak w tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie zależności między pozbawienia wnioskodawcy wolności a przebytymi przez niego zawałami serca. Dolegliwości te zatem nie mogły zostać uznane za mające wpływ na wysokość zasądzzonego wnioskodawcy zadośćuczynienia.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
	<p>1.Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego.</p>	<p>1.Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego.</p>

	<p>2.Odniesienie się do tej oceny w zakresie zakwestionowanym w apelacji znajduje się w rubryce 3. niniejszego uzasadnienia.</p> <p>3.Zaświadczenie o wpisie wnioskodawcy do ewidencji działalności gospodarczej</p>	<p>2.Rubryka 3. niniejszego uzasadnienia</p> <p>3.Dowód potwierdza ustalenie Sądu okręgowego, że wnioskodawca prowadził Bar (...). Dowód ten jednak nie jest przydatny do ustalenia dochodu jaki z tego tytułu osiągał.</p>
--	--	---

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu:</p> <p>a) w odniesieniu do kwoty odszkodowania, że dochód miesięczny wnioskodawcy z prowadzonej działalności gospodarczej wynosił wyłącznie 1.200 zł., podczas gdy z materiału dowodowego wynika kwota wskazana we wniosku,</p> <p>b) w odniesieniu do kwoty zadośćuczynienia, że zasądzona kwota jest adekwatna do czasu pozbawienia wolności, jego przebiegu oraz konsekwencji tego faktu dla życia wnioskodawcy, podczas gdy nie uwzględnia rzeczywistych konsekwencji dla jego obecnego statusu społecznego, zawodowego i zdrowotnego,</p> <p>II. obraza przepisów postępowania, a mianowicie art.4 kpk i art.7 kpk polegającą na ocenie dowodów z pominięciem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	okoliczności przemawiających na korzyść wnioskodawcy.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>I.a) skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazywanie na tę część uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w której Sąd okręgowy odwołuje się do orzecznictwa podając jako podstawę określenia należnego odszkodowania, dochody uzyskiwane z pracy „na czarno”. W realiach rozpoznawanej sprawy skarżący nie podnosi aby wnioskodawca pracował „na czarno”; wręcz przeciwnie, dowodzi, że uzyskiwał on dochód z legalnego źródła, którego to nie uwzględnił sąd określając wysokość należnego wnioskodawcy odszkodowania. W postępowaniu prowadzonym w oparciu o przepisy Rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego to na wnioskodawcy spoczywa ciężar dowodu co do faktu, z którego wywodzi skutki prawne (art.6 kc). Sąd orzekający natomiast ocenia te dowody w oparciu m.in. o przepis art.7 kpk. Nie ma racji skarżący twierdząc, że bezspornym jest iż wnioskodawca w okresie tuż przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania uzyskiwał dochody z innej działalności gospodarczej niż tylko z prowadzenia lokalu (...). Wskazywane bowiem w apelacji dochody z prowadzenia klubu bilardowego i dostarczania bursztynu nie zostały przez Sąd okręgowy uznane za udowodnione i nie stanowiły elementu ustalonego stanu faktycznego (str.10 uzasadnienia wyroku). W tym</p>		

też miejscu części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia Sąd okręgowy wskazał, że wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Bar (...). Z tego względu nie może skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez skarżącego zaświadczenie wnioskodawcy o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej właśnie w tym zakresie (k.221 akt sprawy). Aprobata Sądu apelacyjnego zyskała również argumentacja Sądu I instancji przedstawiona na potwierdzenie ustalenia, że dochody wnioskodawcy w okresie bezpośrednio poprzedzającym tymczasowe jego aresztowania to kwota 1.200 zł. miesięcznie. Odwoływanie się do ówczesnych realiów w prowadzeniu działalności gospodarczej z dominującym obrotem gotówką dla uzasadnienia braku dokumentacji potwierdzającej wyższe dochody wnioskodawcy nie może przynieść skutku oczekiwanego przez skarżącego. Ponownie bowiem wskazać należy na ciężar dowodu spoczywającym na wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie. Wnioskodawca nie zdołał natomiast udowodnić, że wówczas jego dochody były wyższe niż ustalone przez Sąd I instancji. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy w tym miejscu na wewnętrzną sprzeczność stanowiska strony wnioskującej w tym przedmiocie. Z jednej strony bowiem skarżący wskazuje na brak dokumentacji wynikającej z ówczesnych realiów prowadzenia działalności gospodarczej (str.2 akt sprawy), z drugiej wnioskodawca twierdził, że dokumenty m.in. tego dotyczące zostały mu zabrane przy przeszukaniu przez policjantów (k.67 akt sprawy). Brak dokumentacji w urzędzie

skarbowym w tym zakresie również nie może skutkować uznaniem wywiedzionego środka odwoławczego za skuteczny, z uwagi na wspomniany wcześniej rozkład ciężaru dowodu. Dowody zawnioskowane przez wnioskodawcę, do których odwołuje się skarżący, tj. zeznania świadków: J. P. i M. P. zostały poddane swobodnej ocenie przez Sąd okręgowy (str.11-12, 16 uzasadnienia wyroku). Oceny tej nie zdołało podważyć wskazanie jedynie na dochody jakie – zdaniem tych świadków – osiągał wówczas wnioskodawca. Taki sposób argumentacji nie stanowi bowiem wykazania, że ocena tych dowodów poczyniona przez Sąd okręgowy ma charakter dowolny, czy sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, a zatem niezgodny z treścią art.7 kpk. Sąd ten bowiem dokonał wnikliwej oceny tych dowodów i proste przytoczenie twierdzeń świadków, które, wbrew ocenie skarżącego, sąd uznał za niewiarygodne nie może przynieść skutku oczekiwanego przez apelującego.

Podnoszona przez skarżącego okoliczność zawarcia przez wnioskodawcę umowy leasingowej, w której wysokość miesięcznej raty kilkakrotnie przekraczała wysokość deklarowanego dochodu E. D. również sama w sobie nie może skutkować uznaniem, że jego dochody były wyższe niż deklarowane wówczas przez niego w toku postępowania karnego. Na wstępie wskazać należy, że na okoliczność wysokości rat leasingowych wnioskodawca ani jego pełnomocnik nie przedstawili żadnych dowodów. Na marginesie zatem jedynie podnieść należy, że nawet gdyby wnioskodawca

realizował umowę leasingową we wskazanej wysokości miesięcznego zobowiązania, nie skutkuje to uznaniem samym w sobie, że następowało to z jego dochodów, w szczególności z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Podkreślenia bowiem w tym miejscu wymaga, że nawet w okresie jego tymczasowego aresztowania, a zatem w czasie kiedy nie osiągał żadnych dochodów, raty leasingowe były realizowane. Wniosek taki wynika choćby z treści uzasadnienia apelacji, gdzie skarżący wskazuje, iż wnioskodawca po opuszczeniu aresztu zgodnie z umową nabył własność samochodu będącego przedmiotem leasingu (str.3 apelacji). Powszechnie zaś wiadomym jest, że następuje to po realizacji umowy leasingowej, czyli spłacie rat leasingowych. O regularnej spłacie tych rat zeznawała również świadek G. D. (str.88 akt sprawy). Z tożsamyh względów (brak udowodnienia, że poręczenie majątkowe wpłacone 31.12.1997r. nastąpiło z dochodów wnioskodawcy mających swoje źródło w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej) skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. wykazania, że dochody wnioskodawcy stanowiące podstawę określenia wysokości odszkodowania były wyższe niż ustalone przez Sąd okręgowy, nie może przynieść odwoływanie się do kwoty poręczenia (str.2 apelacji). Odnosząc się natomiast do argumentu średnich dochodów lokali gastronomicznych w T. w latach 1995-1996 stwierdzić należy, przede wszystkim, że dla potrzeb niniejszego postępowania miarodajnym jest udowodniony dochód wnioskodawcy a nie innych przedsiębiorców działających w tożsamej branży, gdyż dochody

te, biorąc pod uwagę różne czynniki, mogą się znacznie różnić. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że ani na etapie postępowania przed Sądem I instancji, ani przed Sądem apelacyjnym wnioskodawca nie przedstawił takiego dowodu ani nie wnioskował o jego przeprowadzenie.

Za całkowicie dowolne uznać należy twierdzenie skarżącego, że jedną z podstaw zasądzonego odszkodowania winien być dodatkowy dochód wynikający z pozytywnego wizerunku i prestiżu jakim cieszyli się użytkownicy samochodów marki „M.”. W ocenie Sądu apelacyjnego oparcie się w tym zakresie na wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego (bez przedstawienia szczegółowej argumentacji) nie może zostać uznane za przekonujące. Sąd apelacyjny nie dostrzega bowiem związku między marką samochodu jakim porusza się prowadzący lokal gastronomiczny a jego dochodem z tego tytułu. Podkreślenia bowiem wymaga po raz kolejny, że za podstawę określenia wysokości należnego wnioskodawcy odszkodowania Sąd okręgowy trafnie przyjął tylko deklarowany przez niego na etapie postępowania karnego dochód z lokalu (...). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że skarżący w żaden sposób nie uzasadnił przyjętej kwoty utraconego w ten sposób dochodu wnioskodawcy (2.000 zł. miesięcznie). Utrata wartości wskazanego wyżej samochodu związana z przetrzymywaniem go na parkingu policyjnym w okresie tymczasowego aresztowania wnioskodawcy również nie może wpłynąć na wysokość zasądzonego na jego rzecz odszkodowania. Z zeznań

wnioskodawcy (str.66 akt sprawy) nie wynika bowiem aby istniały przeszkody do wcześniejszego odbioru samochodu. Wnioskodawca zeznał, że odebrał samochód po uchyleniu tymczasowego aresztowania wskazując jednocześnie na obawy jego żony przed prowadzeniem samochodu marki „M.” (k.66 akt sprawy). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy na również i w tym zakresie dowolność skarżącego w określeniu związanej z tym – w jego o cenie – szkody na poziomie 100.000 zł.

I.b) Aprobaty Sądu apelacyjnego nie zyskały również zarzuty związane z wysokością zasądzonego na rzecz wnioskodawcy

zadośćuczynienia. Sąd okręgowy bowiem określając jego wymiar wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające na nie wpływ, w szczególności związane z akcentowanym w apelacji wpływem tymczasowego aresztowania na stan zdrowia wnioskodawcy. Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że sąd ten odmówił wiary dokumentom świadczącym o stanie zdrowia wnioskodawcy; przeczy temu treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (str.14).

Kwestia wpływu tymczasowego aresztowania na zawały serca jakich wnioskodawca doznał w 2004r. i 2011r. była przedmiotem postępowania dowodowego przed Sądem odwoławczym. Sąd ten dopuścił dowód z opinii biegłego kardiologa na okoliczność jak wskazana w rubryce 2.2.1 niniejszego uzasadnienia i tam też dokonał jej oceny, do której w tym miejscu odwołuje się.

Odnosząc się do kwestii traktowania wnioskodawcy w jednostce

penitencjarnej, w szczególności w kontekście zeznań świadka A. B. wskazać należy po raz kolejny na rozkład ciężaru dowodu w przedmiotowej sprawie oraz zasadę swobodnej oceny dowodów przez sąd orzekający. Na wstępie podkreślenia wymaga, że zeznania tego świadka (k.72-73 akt sprawy) dotyczą jedynie relacji wnioskodawcy ze współsadzonymi, nie zaś traktowania go przez funkcjonariuszy służby więziennej. Skoro świadek nie podał konkretnych negatywnych zachowań współsadzonych wobec wnioskodawcy, to trafnie Sąd okręgowy nie uznał zeznań świadka w tej części za mogące mieć wpływ na określenie rozmiaru krzywdy doznanej przez wnioskodawcę, a co za tym idzie – na wysokość należnego mu zadośćuczynienia. Wskazać jednocześnie godzi się, że określając wysokość należnego wnioskodawcy Sąd okręgowy miał na uwadze dolegliwość, z jaką wiązało się stosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania (str.24 uzasadnienia wyroku). Trafnie jednak, w oparciu o zgromadzony i oceniony w sposób swobodny materiał dowodowy uznał, że wnioskodawca nie zgłaszał żadnych skarg do administracji jednostki penitencjarnej. Istniały zatem podstawy do uznania, że sam pobyt wnioskodawcy w izolacji nie wiązał się z problemami z funkcjonariuszami służby więziennej czy też współsadzonymi (str.25 uzasadnienia wyroku). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że podnosząc zarzut obrazy art.7 kpk skarżący winien wskazać na czym owa dowolna ocena dowodów polegała. Niewystarczającym jest tylko

powołanie się na własną, odmienną ocenę.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd okręgowy nie dokonał błędnych ustaleń faktycznych, tak zarówno w odniesieniu do należnego wnioskodawcy odszkodowania jak i zadośćuczynienia.

II. Sąd okręgowy nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, w szczególności art.4 kpk i art.7 kpk. Na wstępie wskazać należy, że oba przepisy określają ogólne zasady procesowe, których realizacja następuje przez stosowanie szczególnych przepisów procesowych. O ile w zakresie zarzutu obrazy art.7 kpk skarżący częściowo wskazał w czym upatruje naruszenia przez Sąd okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów, o tyle w odniesieniu do art.4 kpk, który formułuje zasadę obiektywizmu nie wskazał uchybień Sądu okręgowego, które naruszałyby zasadę bezstronności. Podkreślenia tymczasem wymaga, że sąd ten badał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść wnioskodawcy co do aspektów istotnych dla rozpoznania jego wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwot odszkodowania i zadośćuczynienia zgodnie z wnioskiem.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do aprobaty zarzutów apelacyjnych.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Ocena zarzutów apelacji, ocena przeprowadzonych dowodów oraz ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego oraz zasądzzonego odszkodowania i zadośćuczynienia.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	

Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art.626 § 1 kpk i art.554 § 4 kpk i obciążono nimi Skarb Państwa.

1PODPISY

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Oddalenie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie ponad zasądzoną kwotę	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do części oddalającej wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie ponad zasądzoną kwotę		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana